

Встѣпѣж *м. ср.* вперю: Очи си бѣше в' дѣте встѣпила, Сълзная влага вѣч не течѣше, Отъ плачъ ся бѣше та исушила, Принесена несвѣстно мълчѣше! *Гн. 139.*

Всуучж *м. св.* **Всукамъ** *м. дл.* всасываю: Съ млѣко-то и' (на майкѣ ми) наедно всукамъ и нейны-атъ ядъ врѣзъ Симеона. *Р. 107.*

Всуе *нар.* тщетно: Войвода близо приближи амо, Искаше да принесе утѣхѣ, Жена примряла лѣжѣше тамо! Всуе ся трудѣше без' успѣхѣ. *Гн. 136.*

Всѣгнувамъ *м. дл.* вижу во снѣ: Денѣ гледамъ малка мома, Денѣ гледамъ, въ ноке всонвамъ. *М. 608.*

Всяенж *огнь добываю, мечу огонь, пламя:* Огнени Бога огань да си всякне, Я Громна Бота громъ да си пусне, Да погуреть люта ламия. *Вв. 22.* Огнену Богу молба су помолиха, Да си всякне пламенена огань. *Іѳ. 24.* Още курбанъ нефтасали, Небе заечилу, затрещелу, На небе се огань всегна. (*Aux cieux apparût le feu*). *іѳ. 34.*

Втасувамъ *м. дл. (произв. отъ греч. φάω)* созрѣваю: Паднало з'рно пепелано, Никнало просо до колѣно. Втасало дѣри прикапало, Та нема кой да го жнѣ. *В. 267.*

Втегнж *м. св.* всуну: Змей си пнамъ фъ пазуха-та, Фтегни рѣка извади гу. *Д. С. 3, 13—14.*

Втеквж *м. св.* **Втичамъ** *м. дл.* впадаю: Преспонско-то езеро подъ планина Галичица втеквитъ въ Охридско-то. *М. р. 527.* „Бара“ или „драща“ є едно издыбано мѣсто горѣ широко, а доло тѣсно и обградено съ дѣски, дѣ ся втича отъ високо чрѣзъ улиа вода. *(Пк. 87 *)*

Втесамъ **Втесувамъ** *м. дл. употребителенъ въ см. обидѣть (скривити), по опредѣленію Верковича (произв. отъ м. фѣшъ съ перех. знач.), въ слѣд. мѣстахъ бывають народныхъ:* Стоанъ го адъ паднало, Та искара остро нокче, Та си оубоди Боана — — „Стоане, люби Стоане! Што ти самъ толко втесала?“ *В. 131.* Юда мѣ вели, вели и говори: Стоане, море Стоане! Азъ не те тебе втесувамъ, Лю втесува стара майка!“ *іѳ. 236.* „Белке ми майба дѣче Че е Стоанъ ослепель, Белке ми майка да прости, Че ми майка непѣшта, Че ѱ самъ вного втесала“. *іѳ. 237.* „Прости ми мале, прости ми, Че азе самъ тебе втесало, Тешка ми си клетва прокълнала“. *іѳ. 237.* Дѣнавъ што ѱ Дѣнавъ одревѣ: Што ти самъ толко втесаль, Та ты ме лютомъ кълнешъ? — — Той милинь брата самъ си втеса, Та си оудави сватови, Млада невеста по него. *іѳ. 553. 554.*

Втикамъ *м. дл.* втыкаю: Ако да би ма хвалила, то хората не би втикала пѣрстете си въ очите ми. *З. 116.*